

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 485 ■ 27 Mayıs 2014 ■ Fiyatı: 50 krş.

Bu kaçınıcı cinayet

- Göstericilere kurşun sıkan poliser yargılansın
- Şiddeti teşvik eden siyasiler vali, emniyet müdürleri istifa etsin
- Toplantı, gösteri ve yürüyüş özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılsın

Polis terörüne son!

Kürt halkına el uzatma zamanı

Hükümet yetkilileriyle HDP çözüm süreci heyeti uzun bir görüşme yaptı. Görüşme her iki taraf açısından da olumlu geçti. Görüşme sonrası açıklamalar bunu gösteriyor.

Kürt hareketi, çözüm sürecinde önemli bir evre olan müzakere evresinin yasal bir zemine kavuşturulmasını talep ediyor.

Bu talep çok önemli. Önemi, Kürt hareketinden müzakere-leri yürüten hiçbir arkadaşımızın yasal bir güvencesinin olmamasından kaynaklanıyor. KCK tutuklamalarında gördüğümüz gibi, hükümetin eğilimlerinde sık sık yaşanan gel gitlerde, bugün çözüm sürecinde müzakereleri yürüten temsilciler, yarın "paralel yapılanma" üyesi olmakla suçlanıp hapse atılabilir. KCK davasında tutuklananların milletvekili, belediye başkanı ve BDP üyeleri olduğunu unutmayalım.

Yine de sorun sadece müzakerelerde rol alan Kürt siyasilerin hapse girip girmemesi sorunundan ibaret değil. Hatta bu, sorunun daha göz ardı edilebilir kısmını oluşturuyor.

Müzakere sürecinin yasal bir zemine kavuşması, aynı zamanda devletin, Kürt halkının siyasal lideriyle yaptığı görüşmelerin illegal ve bir terlik çıktığında cayabileceği bir süreç olmaktan çıkması, kalıcı bir sürece evrilmesi ve buradan da kalıcı bir barış sürecinin adımlarına dönüşmesi için yaşamsal önemde.

Hükümet adına çözüm sürecinin sorumluluğunu yapan Beşir Atalay, çözüm sürecinde rahatlamaya da neden olacak yeni bir demokrasi paketi üzerinde çalıştıklarını açıkladı.

Bir önceki demokrasi paketini eleştirmiştik. Çözüm süreci açısından hiçbir anlamı olmadığını Sosyalist İşçi'de ve marksist.org sitesinde açıklamıştık. Yeni bir demokrasi paketi ihtiyacı, bir önceki paketin çözüm süreci açısından gerçekten de işlevsiz olması nedeniyle gündeme geliyor.

Bu kez, oyalayan, Kürt halkının sabrının sınırlarını zorlayan bir paket gelmemeli gündeme.

Kürt halkının taleplerinin karşılık bulduğu demokratik adımlar atılmalı.

Batıda ses çıkartma zamanı!

Bir önceki demokrasi paketi gündeme geldiğinde alınan tutumlarda önemli bir eksiklik vardı. Paketin yetersizliği tüm toplumsal muhalefet kesimleri tarafından vurgulanırken, bu kesimler çözüm süreci için parmaklarını dahi kıpırdatmadıklarını gizlediler.

Çözüm süreci gibi bir süreci Kürt halkı kadar tek başına göğüsleyen başka bir halk daha olamaz. Batıda ne sosyalistler ne de parlamentoda muhalefet partileri çözüm sürecine destek veriyor.

Sol gösterip sağ vuran gazeteciler, BDP ve HDP heyetleriyle içli dışlı olan "kanaat önderleri", Kürt halkından yanaymış gibi görünen "demokratik" muhalefet sözcüleri, çözüm süreci masasında Kürt halkını yalnız bıraktı. Abdullah Öcalan, İmralı'da, hemen hemen tek başına direniyor.

Bu yüzden, Kürt halkının yalnız kalmasına izin vermeliyiz.

Çözüm sürecinin Kürt halkının özgürlüklerini genişleten, taleplerini karşılayan bir barış sürecine evrilmesi için, hükümete doğrudan basınç yapacak bir muhalefeti örgütlemeliyiz. Batıdan uzatılan barış eli Kürtlerin elini tutmalı. Hükümete istenen adımları attırarak olan bu hareket olacaktır.

Birleşik sendikal mücadeleye!

Soma'da yaşananlar, işçi sınıfının örgütlülüğünün ne kadar önemli olduğunu gösterdi. DSİP'in sendikaların birleşmesi ve uzun vadeli bir kampanyayla Soma'da yaşanan cinayetin ve tüm işçi cinayetlerinin hesabının sorulması için başlattığı kampanya bu yüzden çok önemli.

www.sosyalistisci.org

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Ahmet Yıldırım, Aspurçe Gizem Kılınç, Ayla Başaran, Eli Haligua, Faruk Sevim, Gül Dönmez, Meltem Oral, Ozan Ekin Gökşin, Onur Devrim Uçbaş, Özden Dönmez, Özde Özbay, Reşit Elçin, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Umud Mahir Özen, Volkan Akyıldırım.

Taşeron temizlik işçisi Uğur Kurt'un cenazesi

Katil polis katil devlet

22 Mayıs günü, Okmeydanı'nda Berkin Elvan'ı anmak isteyen öğrencilere polis saldırısı sonucunda, Okmeydanı Cemevi'nde cenaze töreni için bulunan Uğur Kurt başından vurularak öldürülmüştü. Gün boyu süren, bir kişinin daha öldüğü çatışmalarda Okmeydanı polis ablukası altına alınmış, gaz bombaları ve plastik mermilerle, devlet terörüne maruz kalmıştı. Savcı olay yerine ancak 24 saat sonra gitmiş, "Katil devlet hesap verecek" sloganlarıyla karşılanmıştı.

Daha önce miting alanında Berkin Elvan'ın annesini yuhalatın Erdoğan, partisinin il başkanları toplantısında, Berkin Elvan'ı anmak isteyen öğrencileri hedef gösterip

Berkin Elvan için "Ölen ölmüştür, geçmiştir" derken, Okmeydanı'ndaki polisler için ise, "Nasıl sabrediyorlar anlamıyorum" dedi. Erdoğan azmettiricidir, polise "öldürmeye devam edin, ölen öldüğüyle kalacak" demiştir.

Okmeydanı iki açıdan devlet baskısının muhatabı: AKP'nin kentsel dönüşüm adı altında rant için bölgeye saldırısı sürüyor. Okmeydanı halkı, haklarının gaspedilmesinden, mahalleyi terk etmek zorunda kalmaktan endişe duyuyor. Tarlabası ve Sulukule örneklerinde olduğu gibi, devlet bu bölgelerin "suç yuvası" olduğunu "kanıtlayabilmek" için hoyratça saldırıyor, polis baskınları düzenliyor. Böylelikle şirketlerin bölgeyi "ucuz

Protesto haktır! Vali Mutlu istifa

Gezi Direnişinden bu yana birçok gencin ölmünden, yaralanmasından sorumlu olan, her toplumsal olayı, eylemi, anmayı, yürüyüşü polis terörüyle bastıran, 1 Mayıs'ta hayatı felç eden, Okmeydanı'ndaki saldırıların da sorumlusu olan vali Hüseyin Avni Mutlu derhal istifa etmelidir.

kapamasını" sağlıyor. Okmeydanı sakinleri ile Okmeydanı'nı "Şanzelize" yapmak isteyen Beyoğlu Belediyesi arasındaki anlaşmazlık sürmekte...

İkincisi, Alevilerin yoğunluklu yaşadığı Ankara'da Tuzluca'yır, Antakya'da Armutlu örneklerinde olduğu gibi polis şiddetinin dozu diğer yerlere göre katbekat fazla.

Okmeydanı Cemevi'ne yapılan saldırı ise bardağı taşıran son damla oldu.

Eşit Yurttaşlık için: Hepimiz Aleviyiz, Alevilere özgürlük

Alevi örgütleri, AKP'nin mezhepci, ayrımcı ve antidemokratik politikalarını, polis şiddetini protesto etmek, kayıplarını anmak ve "Artık Yeter" demek için 25 Mayıs Pazar günü İstanbul, Ankara, Amed, Adana, Maraş, İzmir ve Bursa'da miting düzenledi.

Osmanlı'dan bu yana Aleviler hep ikinci sınıf vatandaş olarak görüldü. Katliamlara, sürgünlere uğradı. Cumhuriyet bu durumu değiştirmede; 1938 Dersim, 1978 Maraş, 1980 Çorum, 1993 Sivas ve 1995 Gazi Mahallesi katliamları Alevi toplumunun baskılanmasına sebep oldu. Alevilerin gözünde AKP bu geleceğin devamcısı: Zorunlu din dersinin kalkması, diyanetin lağvedilmesi, cemevlerine resmi statü verilmesi gibi taleplere kulaklarını kapamanın yanı sıra, AKP'nin Suriye konusunda mezhepci bakışı, Erdoğan'ın anamuhalefet lideri Kılıçdaroğlu'nu mitingte "Biliyorsunuz Alevi" diyerek yuhalatması, Alevilere dönük ırkçı saldırı ve tacizlerin sürdürülmemesi Alevilerin öfkelerini artıran unsurlar. Alevilerin talepleri kabul edilmeden, Alevilere yönelik ayrımcı politikalar son bulmadan özgürlük ve demokrasiden bahsetmek imkansız!

Alevilere yönelik ayrımcılık son bulmalı, Cemevleri'nin ibadethane statüsü tanınmalı.

Aşın sağ yükselişte

22-25 Mayıs tarihlerinde Avrupa Birliği parlamentosu için yapılan seçimlerden aşırı sağcılar güçlenerek çıkarken, birçok ülkede sosyalist sol da oylarını arttırdı. Fransa'da Le Pen'in partisi Ulusal Cephe (FN) birinci parti olurken, Yunanistan'da ise en çok oyu alan parti solcu SYRİZA oldu.

AB parlamentosu seçimlerine olan katılım %43'de kalırken küresel ekonomik krizin de etkisiyle pek çok ülkede merkez partiler güç kaybetti, AB karşıtı sağ partiler oylarını arttırdı.

Fransa'da Ulusal Cephe %25 oyla birinci olurken onu %20 ile Halk Hareketi Birliği ve %15 ile Sosyalist Parti izledi. En az 23 vekille temsil edilecek olan FN'nin lideri Le Pen seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından

Cumhurbaşkanı Hollande'dan acilen genel seçimlere gitmesini istedi. Danimarka'da sağcı Danimarka Halk Partisi seçimlerden %23 oyla birinci çıkarken, Britanya'da göçmen karşıtı, ırkçı UKIP (Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi) en çok oyu alan parti oldu. İsveç'te sağcı İsveç Demokratları oyların %7'sini aldılar.

Almanya'da AB karşıtı sağcı AfD (Almanya için Alternatif) ilk kez katıldığı AB seçimlerinde %6,8 oyu aldı. Neonazi NPD'de AB parlamentosuna bir milletvekili gönderecek. Avusturya'da islamofobik ve göçmen düşmanı FPÖ oyların yaklaşık beşte birini alarak üçüncü parti oldu. Yakın zamanda genel başkanı tutulanan faşist Altın Şafak ise oyların %8'ini aldı.

Seçimlerden en kazançlı çıkan sol parti ise Yunanistan'daki Radikal Sol Birlik SYRİZA oldu. Yaklaşık %30 oyu alan SYRİZA, Yeni Demokrasi ve PASOK'u geride bırakarak birinci oldu. Portekiz'de Sosyalist Parti oyların %38'ini alırken, İtalya'da Demokrat Parti oyların %33'ünü aldı.

AB parlamentosundaki siyasi grupların milletvekili sayılarının yaklaşık olarak şu şekilde olması bekleniyor. Merkez sağ Avrupa Halklarının Partisi 211, Merkez sol Sosyalistlerin ve Demokratların İlerici Birliği 193, Liberal Birlik 74, Yeşiller 58, sosyalist Avrupa Birleşik Solu 47, AB karşıtı Avrupa Muhafazakarlar ve Reformistler Birliği 39, ırkçı Özgürlük ve Demokrasi'nin Avrupası 33.

Yükselen ırkçılığa karşı mücadele Avrupa'nın her yerinde antikapitalistlerin gündemi.

Mısır halkıyla dayanışmaya

Mısır'da Devrimci Sosyalistler üyesi Mahinur El-Masri, cuntta rejimi tarafından hapse atıldı. Bunu protesto etmek için eylem yapan 14 kişi gözaltına alındı. Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, Devrimci Sosyalistler'e bir dayanışma mesajı yolladı.

Mesaj şöyleydi:

"Mısır'da karşıdevrimin saldırısına maruz kalan Devrimci Sosyalistler'in yanındayız.

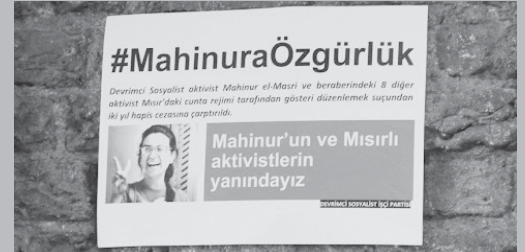
Dört askeri darbeyi yaşamış bir ülkede mücadele ettiğimiz için şunu çok iyi biliyoruz: Darbeciler mutlaka yenilecektir.

Devrimci Sosyalistler, 2011 devriminde oynadıkları rolle Mısır işçi sınıfı hareketinin kalbinde yer aldılar, hiçbir güç onları buradan söküp atamayacaktır.

DSİP, Devrimci Sosyalistler'le dayanışmak için yapılacak her türlü kampanya ve eyleme hazırdır.

Kahrolsun Sisi cuntası!

Cuntanın zindanında tutulan Mahinur El-Masri'ye özgürlük!"

Tayland'da 12. darbe

Tayland'da 82 yılda on iki askeri darbe gerçekleşti. Son sekiz yıl içinde üç yargı darbesi ve sonuncusu geçen hafta olmak üzere iki askeri darbe yaşandı.

Genelkurmay Başkanı Prayuth Chan-ocha, Kasım ayında hükümetin istifası talebiyle başlayan gösterilerden bu yana süren siyasi krize karşı 'düzeni korumak' gerekçesiyle ve reform vaadiyle yönetimi ele geçirdi ve kendisini Başbakan ilan etti.

Bütün radyo ve televizyon kanallarına ordu tarafından el kondu. Toplantı ve gösteri hakkı yasaklandı. Siyasetçiler gözaltına alınmaya başladı ve yurtdışına çıkış yasağı kondu. Eli kanlı general dört yıl önceki protestolarda yaklaşık 90 göstericinin vurulmasından sorumlu.

Tayland Kralı Bhumibol Adulyadej'in cuntaya onay verdiğini açıklaması, darbenin kimin çıkarına olduğunu göstermesi açısından yeterli.

Partiden Notlar:

22 Mayıs: Uğur Kurt, polis tarafından Okmeydanı'nda katledildi. Aynı akşam, Ayhan Yılmaz isimli bir yurttaş da yaşamını yitirdi.

24-25 Mayıs: DSİP'in "Cinsiyetçi dünyaya karşı özgürlükçü fikirler" başlığıyla düzenlediği Kadın Konferansı 2014 İsmail Beşikçi Vakfı'nda yapıldı. (Ayrıntılar 7. sayfada)

25 Mayıs: DİSK, Türk-İş, KESK, TMMOB, TTB ve TDB'nin çağrıcılığını yaptıği

miting Soma'daki katliama duyulan öfkenin büyüklüğüne rağmen çok cılız geçti. "Soma kaza değil, cinayet. Taşeron ölüm demektir, yasaklansın!" ana pankartı arkasında alana giriş yapıldı. Binlerce kişinin katıldığı miting Soma'nın ve taşeron sisteminin hesabını sormak hedefinin yanından dahi geçemedi.

Sendikalar mitingi beş gün kala ilan etti. Bu durum sendika aktivistlerinin tabanda ve sokaklarda, iş yerlerinde görünür çalışmalar yapmasına zaman tanımadı.

DSİP ise geçtiğimiz hafta sendikalara gönderdiği mektupta şu ifadelerle yer vermişti: "Emekçilerin ortak bir platformda bir araya gelmesi

ve iş cinayetlerine son verilmesi, maden ocağının sahiplerinin tutuklanması, derhal yargılanması ve en ağır cezaları alması ve sürecin siyasi sorumlularının istifa etmesi için başkentte milyonlarca emekçinin katılacağı bir miting, böyle bir miting güçlendirecek, ikna edici kılacak, örgütlenme olanaklarının önünü açacak ve sokakta, işyerlerinde, okullarda ve mahallerde sürecek "İş cinayetlerine son!" kampanyasının üzerinden inşa edilmesi gerektiğini düşünüyoruz."

22 Mayıs günü Uğur Kurt'un tarafından katledilmesinin ardından geçtiğimiz pazar günü Alevi örgütleri saat

13:00'te Türkiye'nin birçok yerinde sokağa çıktı.

Alevi Bektaşî Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Merkezi, Alevi Kültür Dernekleri, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı, Alevi Vakıflar Federasyonu, Alevi Dernekler Federasyonu ve Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu ortak bir açıklama yayınlayarak 25 Mayıs günü saat 13:00'te her yerde devlet terörüne karşı sokağa çıkma çağrısı yapmıştı.

İstanbul'da Şişli Meydanı, Ankara'da Kızılay Meydanı ve İzmir'de Basmane Meydanı'nda toplanan Alevi örgütleri ve siyasi partiler, polis terörü ve hükümetin ayrımcı diline "Artık yeter" diyorlar.

İstanbul'da kitlesel yürüyüş yapıldı. Yürüyüşün ardından basın açıklamasını Alevi Bektaşî kurumları adına Doğan Demir yaptı. Soma katliamını hatırlatan Demir, Okmeydanı'nda Uğur Kurt'un Alevilere yönelik bilinçli, sistematik ve Gezi günlerinden beri süren saldırıların bir parçası olarak katledildiğini söyledi. Hesabını soracaklarını ve mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

26 Mayıs: Soma'lı maden işçileri Hükümet Konağı önünde yaptıkları oturma eylemiyle Türkiye Maden İş Sendikası Ege Şube Başkanı ve Yönetim Kurulu'nu istifa ettirdi.

Gezi neden antikapitalist bir hareket yaratamadı?

Gezi birçok yönüyle 1968 Fransa'sını andırıyordu. Fransa'da da başlayan isyanın temelinde hükümetin kadın bedenini kontrol etmeye çalışması vardı. Her şey yasaklara karşı kadın ve erkek öğrencilerin birbirlerinin odalarını ziyaret etme hakkı için yapılan eylemlerle başlamıştı. Hükümetin eylemler nedeniyle Sorbonne Üniversitesi'ni kapaması, polislin gide-rek artan şiddeti öğrencilerin barikat-lar kurmasına yol açtı. Polislin isyanı

bastırmak için kullandığı olağanüstü gaddarlık çok daha büyük yığınları sokağa çıkarmıştı. Ancak Fransa'da cinsel özgürlük talepleriyle başlayan isyan dalgası ekonomik taleplerle bir-leşti ve fabrikalara yayıldı. Oysa Gezi'de bu olmadı. "Sabah iş akşam direniş" in genel kabul görmesi, dire-nişçilerin önemli bir çoğunluğunun öğrencilerden oluşması ve yapılan genel grev ilanının sözden öteye geç-memesi hareketin niteliksel sırımaması-

na engel oldu.

Gezi seçimlere etki edemedi ama Fransa 68'i de etki edememişti. Onlar da bir program etrafında örgütlenme-yi başaramamış ve sonucunda sağcı De Gaulle seçimleri kazanmıştı. Ancak ortaya çıkan yeni mücadeleci kuşak uzun vadede ekoloji mücadelesi, cin-sel özgürlükler, enternasyonalist bir antikapitalist hareket gibi yepyeni mücadelelerin önünü açmıştı. Gezi, kendiliğinden başlayan bir hareket

olarak içerisinde barındırdığı çelişki-lerin üstesinden gelecek bir program ve bu program etrafında bir araya gelecek bir örgütlenme kuramadı. Gezi'de onbinlere bu konuda politik müdahalede bulunabilecek büyüklük-te devrimci bir partinin olmayışı duru-mun ana nedeniydi. Tarihin bütün büyük isyanları bu sonuçta ortaklaş-ıyor: Bir program ve bir devrimci örgütlenme etrafında bir araya gele-meyen hareketler yeniliyor.

Gezi isyanı: Bir özgürlük kalkışması:

Gezi direnişi her toplumsal ayaklanma gibi öngörülemez bir şekilde gelişti. Toplumda uzunca bir süredir biriken gerilimin bir anda patlamasıyla oluştu. Her hareket kendi toplumsal gerilim noktaları üzerinden başlar ama kapitalizm dünyayı birleştirdikçe gerilimler ve çelişkiler de bir birine daha çok benziyor. Türkiye'deki ayaklanmayı Mısır'dan, İspanya'dan, Yunanistan'dan ve dünyanın dört bir yanına yayılan Occupy hareketinden ayıran en önemli fark ekonomik kri-zin yaşanmamış olmasıydı. Zaten en başta bu nedenle Gezi sınıfsal bir içerik kazanamadı. Ancak dünyanın diğer mücadeleleri ile diğer birçok noktada örtüşüyordu; bireyciliğe karşı dayanışmayı, kâr yerine insanı ve çevreyi, devlet otoritesine karşı özgürlüğü, neoliberalizme karşı başka bir dünyayı öne çıkarıyordu.

Gezi, toplumsal gerilimi arttıran iki ana damar üzerinden yükseldi.

Birincisi hükümetin kadınlara yönelik uygulamalarıydı. Kürtaj yasağı girişimi, kısa şort, kızılı erkekli polemikleri, kadınlara 3 çocuk doğurmalara baskısı kadınları defalarca sokağa çıkarmıştı. Kadınlar bedenlerine uzanan hükümet eline öfkeliydiler.

Bir diğer gerilim ise devlet şiddetinden birikiyordu. Roboski'de çoğunluğu genç 34 kişinin katledilmesine

AKP'nin yanıttı Hava Kuvvetleri Komutanı'na madalya takmak oldu. Polis birçok eyleme sert bir şekilde saldırıyordu. 1 Mayıs'ta Taksim'i yasaklayan hükümet şehirde adeta terör estirdi. Sonraki 1 ay boyunca da İstiklal'de yapılmak istenen her yürüyüşe sert bir şekilde saldırdı. En son Gezi Parkı'nı savunmak için gelen bir grup aktiviste de polislin vahşice saldırması hatta çadırlarını yakması biriken gerilim patlamasına neden oldu.

Bu iki ana gerilim dışında da birçok uygulama toplumdan tepki görüyordu. 3. Köprü, 3. Havaalanı ve kentsel dönüşüm projeleri uzun zamandır itirazlara neden oluyordu.

4+4+4 eğitim yasağı ve sınav sistemindeki yolsuzluk iddiaları Gezi'ye gelecek liseli gençlerin öncül eylemleriydi.

Liseliler eğitim sisteminin adaletsizliğine öfkeliydiler.

4+4+4 yasağı ayrıca genç kadınların okula gönderilme-me ve erken yaşta evlendiril-me tartışmalarını içeriyordu. Bunlar neden Gezi direnişinin çoğunluğunun kadın ve öğrencilerden oluştuğunu açıklıyor. Kadınlar direnişin her anında en öndeydiler. Polis şiddetinden de paylarına düşeni aldılar.

Gezi'deki öğrenci ve değişen işçi sınıfı kalabalığı da hareketin niteliği ve dolayısıyla evrimi açısından önemliydi. Kapitalizmin temel çelişkisi-

nin kullanım değeri ile değerin üretimi arasındaki çelişki olduğunu söyleyen Tony Cliff öğrenci hareketi ile ilgili olarak da benzer bir çelişkinin var olduğunu söylüyordu. Üniversitede öğrencilerin her türlü ideolojik, sosyal ve siyasi kısıtlamalara karşı sınırsız entelektüel gelişim talebi ile kapitalizmin dayattığı sıkı entelektüel dizginler çelişki yaratır.

Cliff'in bahsettiği çelişki Gezi isyanıyla aynı günlerde gelişen İlahiyat Fakülteleri'nde felsefe derslerinin kaldırılması sürecinde de kendini gösterdi. İlahiyat öğrencileri bu değişikliğe karşı isyan etti, eylemler düzenledi ve felsefe derslerinin kaldırılmasını engelledi. Özgürce istedikleri dersi almak isteyen öğrenciler ile piyasa odaklı eğitim çelişki yaratıyor.

Bugün Türkiye'de giderek artan üniversite sayısı, öğrenciler için bazı ayrıcalıklar yaratsa da bu aynı zamanda onları işçi sınıfından tamamen kopamayan teknisyenler ve idareciler durumuna getiriyor. Öğrencilerin bir dönem çok prestijli olan bölümlere yığılıp sonrasında işsiz kalması veya çok düşük maaşlarla eski prestijinden tamamen yoksun hale gelen bu işlerde çalışacak durumda olmaları onların hoşnutsuzluğunu arttırıyor. Bu çelişkiler Gezi'deki öğrenci kalabalığını anlamamıza yardımcı oluyor.

Gezi Parkı direnişi yüzbinlerce insanın korku duvarını aşmasını sağladı.

Gezi'de ortaya çıkan bir diğer kalabalık grup ise değişen işçi sınıfıydı. Bir zamanlar prestijli meslekler edinilmesini sağlayan üniversite diplomasının artık sadece teknisyen olma fırsatı sağlaması plazalarda bölünmüş masalarda, esnek çalışma saatleri içerisinde, ortalama düzeyde maaş alan, sendikasıız işçi sınıfını sokağa döktü. Ancak mücadele bir türlü iş yerlerine yönelmediği için Gezi'deki özgürlük talepleri ekonomik taleplere evirilemedi. Bu Gezi'nin iş yerlerine doğru yayılmasını engelledi. Gezi hükümete en önemli yenilgilerinden birini yaşattı. En temel talep olan Gezi Parkı'nın park olarak kalması

kazanıldı. Hükümet Gezi'den kısa bir süre önce gerçekleşen Reyhanlı katliamı ve Gezi'den sadece 2 gün önce açıklanan 3. Köprü'nün adını Yavuz Sultan Selim olacağı açıklaması ile sokağa öfkeyle döktülen Alevilerin öfkesini dindirmek için yeniden Alevi açılımını başlattı. Kürt hareketinin sokağa güçlü bir şekilde inmesinden çekinerek barış sürecine devam edeceğine açıkladı. Gezi Parkı dışında ise bunlara yönelik hiçbir somut adım atmadı çünkü Gezi hareketi örgütlenmeye düzeyini yükseltmeyecek bu taleplerin takipçisi olmadı ancak geride çok önemli deneyimler bırakmış oldu.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Somali maden işçileri öfkesi, önce sendikaya uğradı. Sıra tüm maden patronları ve hükümette.

Soma katliamının tüm sorumluları istifa!

13 Mayıs 2014'te 301 maden işçisinin öldüğü katliamdan bu yana, AKP hükümeti ve çevresi birçok yalan söyledi, hedef saptırmaya yönelik birçok açıklama yaptı. Ölümün madencilik kaderinde olduğu, "elim bir kaza" yaşandığı, dünyanın her yerinde, 150 sene evvelinden örnekler verilerek, benzer işçi ölümlerinin yaşandığı söylendi. Erdoğan'ın danışmanı Yusuf Yerkel'in tekme attığı kişinin provokatör, Soma'da mezarlıkta AKP aleyhine konuşanlar dublör olduğu söylendi. AKP ve medyasının söylediği yalanlar bir bir ortaya serildi.

Bu kitlesel kıyımı "meşrulaştıramayan" hükümetin yardımına ırkçı, antisemit Akit gazetesi koştu: "Soma'da yaşananlar darbe girişimi ve arkasında İsrail var!". ırkçı Akit gazetesine göre Türkiye'nin hızla kalkınmasını, bölgede "süper güç" olmasını hazmedemeyen dış mihraklar bir darbe için her türlü sabotajı gerçekleştirmek için an kulluyor. Bu görüş, Soma'da yaşanan katliamı perdelemek için son sığınak ve epey yaygın. Bir kısım AKP destekçisi için ise, muhalifler Soma Holding'in sorumluluğunu görmezden gelip ihaleyi sadece AKP'ye yıkmaya çalışıyor. Halbuki, Soma Holding'in sorumluluğunu görmezden

gelen bir muhalefet yok, bir iktidar var. Soma Holding'in madenlerinin açılışını yapan, örnek bir işletme olduğunu iddia eden Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığıdır. Soma'daki madende yangın riski bulunduğunu söyleyen eski işletme müdürüne "sıkıntı olmaz" diyen Türkiye Kömür İşletmeleridir. 301 işçinin öldüğü madeni teftiş eden ve "Noksan Yoktur" diye zabıt tutan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığıdır. İlk günden bu yana, kolluk kuvvetlerini Soma'ya yığan, protesto gösterilerinde bulunan işçilere ve yakınlarına saldıran İçişleri Bakanlığıdır. Soma A.Ş. madenin sahibi değil, TKİ'nin taşeronudur, ruhsat devlete ait olduğu için cezai sorumluluk ortaktır.

Enerji Bakanı Taner Yıldız da bu sorumluluğu kabul etmektedir: "Bu işin odağında, rödovans ile alakalı işletmecilik yapan özel sektör vardır. Ama sorumluluk olarak hem hukuki hem insani olarak tek başına değildir. Ruhsat sahibinden, Enerji Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı'nın da içinde bulunduğu bir sorumluluk."

O yüzden, işçileri hâlâ madene inmeye zorlayan, kârı, iş güvenliğinin önüne koyan patronlar yargılanmalı, katliamın siyasi sorumluları da istifa etmelidir!

Soma maden işçilerinin ilk kazanımı: Sendika yöneticileri istifa etti!

Somali maden işçileri, 301 işçinin hayatını kaybettiikten 14 gün sonra üyesi oldukları Türk-İş'e bağlı T. Maden-İş Sendikası'nı bastı. "Ya biz ya sendika yöneticileri gidecek" diyen işçiler sendikamın kapısına istifa dilekçeleri ile dayandı.

Kendi haklarını savunmayan, maden ocaklarında patronların istediğini yapan, Soma'da göz göre göre gelen felaket karşısında işçileri uyarmayan sendika yöne-

ticilerini protesto eden işçiler 'Katiller dışarı', 'Sendika istifa' diye slogan atıyor.

İşçilerin tepkisi sonucu T. Maden-İş Sendikası Ege Şube'si başkanı ve yönetim kurulu üyeleri istifa etti.

Somali maden işçilerinin kendi örgütleri olan sendikaya sahip çıkmaları ve işçilere değil patronlara çalışan sendika yöneticilerini kovmaları tüm sektörlerdeki işçilere örnek olabilir.

haftanın yorumu

Avrupa'da ne oluyor?

Biz burada paralel yapılarla, yamuk şekillerle, eşkenar üçgenlerle, adamların dik-tatör olup olmamasıyla filan uğraşırken Avrupa'nın çivisi çıktı.

Avrupa'yla hiç ilgilenmiyoruz değil elbet. Arda Turan'ın Avrupa şampiyonu olup olmayacağı epey ilginçti. Futbol hakkında bilgisi olmayan okuyucularım için anlatayım.

Futbol normal koşullarda on birer kişilik iki takımın yuvarlak bir top peşinde koştuğu bir oyundur. Fakat bu takımlardan biri ünlü bir yabancı takımsa ve oyuncularından biri Türkse, o zaman o takım bir kişiden ibarettir. Geçen hafta Real Madrid ile Atletico Madrid, Avrupa Şampiyonluğu finalini oynadı. Real on bir kişi idi, Atletico ise sadece Arda Turan'dan ibaretti.

Arda'nın "Teke tek gelsenize lan" demesine rağmen karşı taraf on bir kişi olunca, maalesef kaybettik.

Ve bu arada, pek ilgilenmedik ama, Avrupa'nın çivisi çıktı.

Avrupa Parlamentosu seçimleri yapıldı ve bir dizi ülkede faşist partiler, ırkçı, milliyetçi, yabancı düşmanı partiler çarpıcı başarılar kaydetti.

Biz zaten Avrupa'nın en büyük faşist partilerinden birine sahip olduğumuz için ve bizde ırkçılık, milliyetçilik ve yabancı düşmanlığı zaten olağan şeyler olduğu için, "Ne var ki bunda?" diyebiliriz. Demek daha iyi olur.

Kriz ve işçiler

Avrupa 2007 yılından beri, tam yedi yıldır, derin bir ekonomik krizle boğuşuyor. Yüz küsur yıldır yaşanan ikinci en derin kriz.

"Kriz" deyince, bunu ekonomi biliminin teknik bir terimi olarak düşünmemek gerek.

Milyonlarca insan işini ve evini kaybediyor, işyerinde kazanılmış haklarını kaybediyor, daha az ücret için daha uzun çalışmak zorunda kalıyor, sosyal haklar, işsizlik ödenekleri, sosyal yardımlar kaybediliyor, hastaneler, kütüphaneler, belediye tesisleri kapanıyor, yoksullar ve toplumun yardımı en çok muhtaç olan kesimleri tümüyle çaresiz bırakılıyor...

Kısacası, egemenler kendi çıkarlarını korumak, kâr oranlarını yükseltebilmek için emekçilerin hayatlarını cehenneme çeviriyor.

Egemenlerin bu saldırısı karşısında, Avrupa'nın her yanında emekçilerin, özellikle de örgütlü işçi sınıfının, sendikaların, direnmesi ve kendini koruması beklenir. Ve direniyorlar elbet.

Dahası, direniş ve mücadele sürecinde, giderek artan sayıda işçinin sadece krizin sonuçlarını değil, böylesi bir krizi yaratan, insan hayatını böylesine zehir eden bir sistemin biz-zat kendisini sorgulaması beklenir. Kapitalizmin berbat bir düzen olduğunu, bundan kurtulmak gerektiğini anlatmanın daha kolay hâle gelmesi beklenir. Ve evet, bu beklenti de bir ölçüde gerçekleşiyor.

Sağ ve sol

Öte yandan, egemenler de sinek avlamıyor. Bangır bangır anlatıyorlar: işsizliğin nedeni patronun seni işten atması değil yabancı işçiler ve göçmenlerdir, evsizliğin nedeni devletin toplu konut inşa etmemesi değil yabancılar, siyahlar, Türklere...

Bu ırkçı iddialar emekçilerin arasına nifak sokar, örgütlü mücadeleyi böler, zayıflatır. Faşist partilerin ekmeğine yağ sürer.

Mücadelenin zayıf olduğu, direnişin başarılı olamadığı yerlerde, umutsuzluk ve çaresizlik yaygınlaşır, ırkçı ve faşist partiler güçlenir.

Örgütlü mücadelenin egemenlerin saldırısını püskürttebildiği, farklı bir alternatif sunabildiği yerlerde çaresizlik hissi engellenmiş olur, kriz için siyah ve Türk ve yoksul komşuyu suçlamının anlamsızlığı ortaya çıkarılmış olur.

Kapitalizmin krizi otomatik olarak solun büyümesine yol açar diye bir şey yok.

Mücadele düzeyinin düşük olduğu, morallerin bozuk olduğu İngiltere, Fransa ve Danimarka'da seçimlerde ırkçı ve faşist partiler büyüdü.

Mücadelenin yaygın ve keskin olduğu Yunanistan'da seçimleri radikal sol parti kazandı.

Soma faciası bir kez daha gösterdi

Kömür öldürür

Sadece maden ocaklarında kölelik koşullarında çalıştırılan işçilerin her gün ölüm riskiyle yaşamasının yanı sıra bir de iklim değişikliği ilişkisi var ki, o da insan sağlığı ve canlı yaşamı ile oldukça ilintili.

Türkiye, ekonomisinin kalkınması ile böbürlene dursun, yeni kömür madenleri projelerini uygulamaya koymaya hazırlanırken iklim değişikliğine neden olan ülkelerin başlarında yer alıyor.

Türkiye'de kömür madenlerinde 50 binden fazla insan iş güvenliğinden yoksun, oldukça düşük ücret karşılığı, sağlık koşulları asgari düzeyin altında çalışıyor.

Türkiye Kömür İşletmeleri ile Soma Holding arasında yapılan anlaşmalar içler acısı. TKİ'nin %15 alım garantisi verdiği maden için kira bedeli, çıkan kömürün %85'i olarak TKİ'ye gidiyor. Soma Holding ise çıkarılan kömürün %15'ine sahip olacak. Hâl böyle olunca kapasitesi 2 milyon ton olan madenin kapasitesi 6 milyon tona çıkınca bu işin güvenlik risklerine, işçi sömürsüne karşı devlet de sus payını,

aslan payı olarak almış oluyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ile Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın birbirlerine ata dursunlar açıklanan rakamlara göre 301 işçi göz göre göre yaşamlarını yitirdiler. Kâr hırsı sonucu, kasıtlı bir biçimde maliyetlerin kısılması sonucu iş cinayetine yol açan devlet erkânı ve şirket yöneticileri bir an önce yargılanmalı, işçilerin hesabı sorulmalıdır.

Başbakan Erdoğan'ın söylediklerinin aksine, ne kömür madenlerinde yaşamını yitirmek ne de kömüre bağımlı enerji politikaları kaderimiz. Ve biliyor, görüyoruz ki kapitalizm öldürüyor. Öldürmeden önce ise süründürüyor. Bosna Hersek'te de en son yaşanan sel felaketinde olduğu gibi, insan eliyle yaratılan iklim değişikliği insanların yaşamlarını doğrudan etkiliyor; insanlığın bir başka pislği savaş ve mayınlar bu felakette buluşuyor...

Başka Bir Enerji, Başka Bir Dünya Mümkün

Kader değil katliam anlamına gelen

maden ocakları ile üretilen enerji yerine sadece nakil kablolarında yapılacak bir yenileme sonucu ortaya çıkacak verim ve rüzgar, güneş, jeotermal gibi yenilenebilir enerji kaynakları çok rahat bu kirli enerjinin yerini alabilir.

Tükenmekte olan petrol, maliyeti yüksek olan kömür ve yaşadığımız son faciada da gördüğümüz gibi iş güvenliğinden yoksun bir devlet için nükleer santraller çözüm değil; sadece yeni felaketlerin kapısını aralıyor. Kirli enerji kaynaklarına alternatif olarak uygulanacak yenilenebilir enerji kaynakları tüm Türkiye ve dünya için daha yaşanılabilir bir hayat sunuyor. Greenpeace'in Avrupa Birliği Yenilenebilir Enerji Konseyi ve Dünya Rüzgâr Enerjisi Konseyi ile birlikte hazırladığı Enerji [D]evrimi raporu, Türkiye'nin 2040'a kadar elektrik ihtiyacının %85'ini yenilenebilir enerjilerden karşılayabileceğini gösteriyor.

Ayrıca yenilenebilir/sürdürülebilir enerji kaynakları bakımından oldukça zengin olan Türkiye'de kurulacak

olan rüzgâr ve güneş enerji santralleri iklim değişikliğiyle mücadelede anahtar rolü oynuyor. Kömür madenlerinden bu enerji kaynaklarına yönlendirilecek istihdam ise işçiler için çok daha güvenli, meslek hastalıklarından uzak iş alanları anlamına gelmektedir.

Fosil yakıtları kâr hırsıyla tercih eden neoliberal devlet ve şirket patronları canlı yaşamını tehdit ediyor. Sosyal adaletsizlik kömürün çıkarılmasında kendini gösterirken salınan sera gazları sonucunda iklim değişikliği ile katmerleniyor.

Artık maliyetleri düşürmemek adına neden olunan iş cinayetlerini de iklim değişikliğine ve doğa katliamına neden olan enerji politikalarını da istemiyoruz. İşçiler Soma Holding'in diğer madenleri olan Ata Bacası ve Işıklar maden ocaklarına inmemek için direniyor. Soma Holding işçi mücadelesi karşısında geri adım atıyor. İkimi değil sistemi değiştirmek için yapılan mücadele ivme kazanıyor.

Eli Haligua

Nükleer santral çatlar patlar

Dünyayı nükleer belası ile tanıştıran felaket

Çernobil:

26 Nisan 1988 yılında SSCB'ye ait Ukrayna'daki Çernobil Nükleer santralinde test yapmak amacıyla güvenlik sistemleri devre dışı bırakılmıştı, testin amacı reaktör aniden durdurulduğunda güvenlik önlemlerinin devreye girmesi için gereken sürenin belirlenmesiydi.

Ama reaktörün kapasitesi tam dur-

durulmadan yani %7 civarındayken ilk patlama meydana geldi ve santral binasının tepesi ve reaktör havaya uçtu. Bu kazanın dünyadan saklanması ise sadece 4 gün sürebilmişti. Çernobil kazasıyla havaya, suya, toprağa ve insan vücuduna saçılan radyoaktif elementler bugün hala yaşamı yok etmeye devam ediyor.

Fukuşima 2011:

11 Mart 2011'de Japonya'da meydana gelen 9.0 şiddetindeki depremin ardından oluşan tsunami dalgaları Fukuşima Daiçi Nükleer Enerji santralini de vurdu. Deprem ve tsunami Fukuşima Daiçi Nükleer Enerji Santrali'nde elektriklerin kesilmesi ne neden oldu ve soğutma sistemlerinin çalışmasını engelledi.

Reaktörlerin çalışması durdurulmuş olmasına rağmen reaktörlerde

kullanılan yakıtın ısınması ve erimesi sadece bir kaç saat sürdü.

Parlayan yakıt, hidrojen gazı patlamasına ve binaların hasar görmesine neden oldu. Hem reaktörlerden hem de kullanılmış yakıt havuzlarında biriken atıklardan yüksek miktarda radyasyon sızıntısı oldu. 7 olarak belirlenen kazanın tehlike ve yıkıcılık değerlendirilmesi bilinen yüksek değerdeydi.

DSİP Kadın Konferansı toplandı

Cinsiyetçiliği yeneceğiz!

Cinsiyetçi dünyaya karşı özgürlükçü fikirler başlığı ile geçtiğimiz hafta sonu yapılan kadın konferansı oldukça verimli geçti. İlk toplantıda SWP üyesi Judith Orr ile kapitalizm ve cinsiyetçilik konusu tartışıldı. Kadınların artı değer üretmeye devam etmesinin egemenlerin işine gelmesi, kadınların çocuk, hasta ve yaşlı bakmaya devam etmesi, düşük ücrete esnek saatli çalışmaya razı olmaları egemen sınıfın dayatmasıdır. Orr, toplumsal cinsiyet rollerinin sistem tarafından daha çocukken işlenmeye başladığını vurguladı. toplantıda yapılan önemli bir vurgu da cinsiyetçi fikirlerin kadınların ezilmesinin göstergesi olduğu ama sebebi olmadığı görüşüydü

Judith Orr, konuşmasında mücadele çağrısı da yaptı. Şunları söyledi:

“Kadınların bugün hiç olmadığı kadar toplumu değiştirme gücü var. Çünkü kadınlar hiç olmadığı kadar işçi sınıfının içindedir. Dünyayı başkası kurtarsın demeyip kendimiz kurtarabiliriz. Kadınların kaderi işçi sınıfının kaderi ile göbekten bağlıdır. Örneğin Mısır devrimi sırasında en on sırada kadınlar vardı. Mübarek’in çeteleri önce kadınlara saldırdı. Karşı devrimin “sokakta olmanızı uygun değil” dayatmasına rağmen kadınlar artık buna inanmıyor,

yine sokağa çıkıyor. Gözümüz hep daha büyük mücadelelerde olmalıdır.”

Konferansın ikinci toplantısında “Hayır hayır demektir”, “özel alan politiktir”, “kadının beyanı esastır”, “pozitif ayrımcılık ve kota” konuları tartışıldı Bu kavramlar üzerinde yeniden düşünüldü.

Üçüncü toplantıda ise medyadaki cinsiyetçiliği ifşa etmenin önemi tartışıldı. Cinsiyetçi Medya takip sitesinin editörlerinin sunumu ile gerçekleşen toplantıda çizgi filmlerdeki cinsiyetçiliğe değinildi, medyadaki cinsiyetçiliğin görüntüleri, yansıması ve arka planı ele alındı.

Pazar günü ise ilk toplantıda İslamofobi ve cinsiyetçilik konusunda sunumları Judith Orr ve Yıldız Onen ile yaptılar. Judith Orr, Türkiye dışındaki İslamofobinin ırkçılıkla ilişkilendirilmesini anlatırken, Yıldız Onen çoğunluğu Müslüman olan Türkiye’deki islamofobiyi tartıştı. Konferansın son toplantısı ise Seyhan Alma ve Meltem Oral “Cinsiyetçilikle nasıl mücadele edebiliriz?” sorusuna cevap aradılar. Ankara ve İzmir’den katılımlarında olduğu konferans hem geçmiş deneyimlerin hatırlanacağı yeni bakış açıların tartışıldığı verimli bir platform oldu.

Kadın Konferansı’nda konuşan aktivistler cinsiyetçiliği yenmek için kadın ve erkeklerin birlikte mücadele etmesi gerektiğini vurguladı.

mücadelenin içinden

İşçi sınıfının en önemli silahı grev yapabilmektir

Bugün Türkiye’de toplam yirmi sekiz milyon çalışabilir insan içinde, 1 milyon işveren, on yedi milyon işçi, beş milyon köylü, beş milyon da kendi işini yapan emekçi vardır. Yani Türkiye’de bir milyon patrona karşılık, yirmi yedi milyon işçi, köylü, emekçi vardır.

İşçilerin yaklaşık yarısı asgari ücret alır. Köylülerin ve kendi işini yapan emekçilerin de gelir durumu işçilerden farklı değildir. Dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırını aşması için gereken gelir, asgari ücretin beş katıdır. İş kazalarında ise dünya üçüncüsüyüz.

İşte tüm bu eşitsizlikleri ve olumsuzlukları bir parça da olsa gidermek için, diğer emekçi sınıflardan farklı olarak işçi sınıfının elinde önemli bir silah vardır: Grev yapmak.

Üretim sürecini asıl olarak gerçekleştirenler işçilerdir, işçiler çalışmadığı zaman üretim süreci durur. Grev, işçi sınıfının üretimi durdurmasıdır, patronlarla işçi sınıfı arasındaki sınıf mücadelesinin bir biçimidir.

İşçiler grev yaptığında üretim yapılamaz olur, eğitim aksar, ulaşım durur, çöpler sokaklarda kalır, patronlar pazarda satacak ürün bulamaz, sömürü çarkları işlemez olur. Bu yüzden grevler patronlar için büyük bir tehdittir. Grevler aynı zamanda işçi sınıfının geniş kesimlerinin birleştiklerinde neler başarabileceklerini herkese gösterir.

Kapitalist sistemde grevleri karşı patronların işçileri ne yapıp edip üretimin başına döndürmek dışında seçenekleri yoktur. Çünkü çok açık bir gerçek vardır: İşçi olmazsa üretim de olmaz! Grev yasalarına ilişkin yasaların sınırlarını genişletilmesi patronların sürekli tekrarlanan talebidir. Grev silahı kullanıldığında patronlar sınıfı grevi bastırmak için tüm imkânlarıyla işçilerin üzerine gider.

Patronlar grevleri etkisizleştirebilmek için, grevlerin tüm yurttaşlara zarar verdiğini, işçilerin hak ettiklerinden çok daha fazlasını istediklerini söyler. Patronlar grevler için “bedeli millet öder, bu yüzden olmaz” diyorlarsa bilinmelidir ki, millettten kastettikleri kendileridir. İşçiler kazanırsa patronlar, patronlar kazanırsa işçiler kaybederler. Yoksa grevler nedeniyle toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıfların gerçekte bir kayba uğraması söz konusu olamaz. Aksine başarılı bir grevin sonunda işçilerin elde edeceği kazanımlar, diğer emekçi sınıflar için de bir kazanıma dönüşebilir.

İşçilerin ve emekçilerin içinde buldukları olumsuz koşulların sorumlusu sermaye sınıfı ve onun düzenidir. Bu yüzden işçilerin patronlara karşı bir hak arama mücadelesi olarak grev yapması, üretimden gelen gücünü kullanması işçi sınıfının en önemli silahıdır.

Faruk Sevim

Marks diyor ki...

Neden devrimci geleneğe ihtiyacımız var?

“İnsanlar tarihlerini kendileri yaparlar, ama onu serbestçe kendi seçtikleri parçaları bir araya getirerek değil, dolaysızca önderinde buldukları, geçmişten devreden verimli koşullarda yaparlar. Tüm göçüp gitmiş kuşakların oluşturduğu gelenek, yaşayanların beyinlerine bir kâbus gibi çöker.

Kendilerini ve bir şeyleri altüst etmekle, şimdiki dek

hiç olmamış var etmekle uğraşiyor gördükleri esnada, tam da böylesi devrimci kriz dönemlerinde, endişe içinde geçmişten ruhları yarıma çağırır, onların adlarına, sloganlarına, kıyafetlerine sarılır, dünya tarihinin yeni sahnesinde bu eskilerde hürmet edilen kılıklara bürünür ve bu ödünç dille oynamaya çalışırlar.”

Karl Marx, bu satırları

Avrupa’da 1848’de patlak veren devrimci dalganın 1851’de Fransa’da darbe ile yenilmesinden hemen sonra yazdı.

En önemli tarih yazımlarından biri kabul edilen 18. Brumaire, ilk kez kendi devrimi ile tarih sahnesine çıkan işçi sınıfının, devrimci gelenekten, bağımsız siyasi örgütlenmelerden, ve siyasal programdan yoksunluğunun, yeni bir toplumun kapısını açamaması nasıl yenildiğini anlatır.

2011’de Tunus’ta başlayan ve Mısır devriminin zaferi ile tüm dünyaya yayılan yeni dalga da 1848 devrimlerine benzetilmişti. Kapitalizmin kriziyle Ortadoğu alt üst olurken, Arap işçi sınıfı sarsılmaz

gözükün rejimlere son vermenin ezilenlerin kolektif eylemiyle mümkün olduğunu gösterdi. Fakat sosyalist örgütlenmelerden ve devletten bağımsız sendikalardan yoksun olduğu için eskilerinin yerine bir rejim öneremedi.

Arap Baharı sırasında hazır olan güç burjuva liderliklere sahip İslamcı hareketlerdi ve onlar eski rejimin egemenleri ile uzlaşma yolunu seçerek işçilere ve yoksullara ihanet etti. Devrim kendi iktidarını kuramazken, Arap Baharı ile yere serilmiş yerel egemen sınıflar toparlandı ve emperyalizm bölgedeki hegemonyasını sağlamlaştırmak için karşı-devrimi başlattı.

Arap işçi sınıfı devrimci bir

gelenekten yoksun olarak devrime girişti. Diktatörlükler sosyalist solum örgütlenmesini baskı ile engellerken, Arap milliyetçiliği ve stalinizm de Arap Baharı’nı yaratan genç işçi kuşaklarını devrimci bir gelenekten yoksun kılmıştı.

İşçi sınıfının uluslararası mücadele deneyimlerinin bilgisini taşıyan devrimci gelenek, önceki kuşakların zafer ve yenilgilerinin bilgisini anlatır. Devrimci parti, bu geleneğin taşıyıcısı olarak işçi sınıfının hafızasıdır.

Dünyayı değiştirmek isteyen şimdiki kuşaklar, devrimci gelenekle buluşabilirlerse beyinlerine kabus gibi çöken göçüp gitmiş kuşakların geleneğine de son verecek.

Volkun Akyıldırım

Nükleer zirveye hayır!

Nükleer elektrik

Nükleer santrallerden üretilen elektrik bugün dünya elektriğinin %5'i civarında. Nükleer santrallere yapılan büyük yatırımlar bize gösteriyor ki bu yatırımların tek amacı elektrik değil, öyle olsaydı yenilenebilir enerjilerden daha pahalı olan bu teknoloji hiçbir şirket veya devletin önceliği olmazdı. Söküm, atık ve çevresel maliyetleri düşünüldüğünde nükleer enerji en pahalı enerji üretim biçimidir. Örneğin Türkiye'nin Rusya ile Akkuyu için yaptığı anlaşma gereği üretilen her kilowatt elektrik için 12,5 dolar cent piyasaya ödenecek oysa bu rakam rüzgar enerjisinde sadece 7 cent. Sadece bu veriden bile Türkiye'nin nükleer santral hedefinin, elektrik üretmek için değil, nükleer yakıt çubuklarından elde edilen nükleer silahlara sahip olmak olduğunu görebiliriz.

30-31 Mayıs 2014 tarihlerinde Enerji Bakanlığı ve Nükleer mühendisler Derneği, İstanbul Cevahir otelde nükleer santraller zirvesi düzenliyor.

Nükleer santral çalışmalarına türk firmalarının katılımını arttırmayı amaçlayan zirvenin açılış konuşmasını Enerji Bakanı Taner Yıldız yapıyor. Enerji üretiminde dışa bağımlı olduğunu düşünen Türkiye; Rusya, Japonya ve Fransa gibi ülkelerden nükleer santral kurmalarını talep ederek enerjide dışa bağımlılığını azaltacağını umuyor.

Bu zirvenin esas gündemi ise toplumdaki nükleer karşıtlığını azaltmak için izlenecek yolların tartışılması. Enerji bakanlığına göre Nükleer santralin inşaat aşamasına Türk firmaların katılımını artırılırsa toplumdaki nükleer karşıtlığı da azalacak. Oysa özellikle Çernobil ve Fukuşima nükleer kazaları hala toplumun hafızasında çok önemli bir yer

ediniyor, Enerji Bakanı Taner Yıldız "bekarlık Nükleer santrallerden daha zararlı" diyerek Başbakan Erdoğan'ın Roboski katliamı sonrasında "Her kürtaç bir cinayettir" demesi gibi sorunun eksenini kaydırabileceğini düşünüyor. Oysa Roboski'deki katliamdan sonra kimse hesap sormaktan vazgeçmedi, bu toplum da risklerini bile bile nükleer santrallere olur vermeyecektir.

Enerji Bakanlığının 30-31 Mayıs 2014'te İstanbul Cevahir otelde

düzenlediği Nükleer santraller Zirvesinin konusu Türkiye'de yapılması planlanan nükleer santrallerin güvenliği, enerji piyasasındaki rolü ya da nükleer santrallerin geleceği değil. Konu, yerli inşaat firmalarının nükleer santral inşaatında yer alarak toplumdaki nükleer karşıtlığın azaltılması.

Hal böyle olunca toplumun nüklere neden karşı olduğunu tekrar hatırlatmakta fayda var.

sosyalizm sohbetleri

Askeri darbeye neden karşıyız?

Mısır'da geçen yaz, devrimin taleplerini sattığı için iktidardaki Mursi'ye karşı yükselen öfkeyi fırsat bilen ordu bir darbe gerçekleştirmişti. Sokaktaki Mursi karşıtlığını gerekçe göstererek 'halk için' yapılan bir müdahale olduğunu iddia etse de ordunun esas amacı sokaktaki devrimci hareketi ezmek ve eski rejimi yeniden tesis ederek Mısır sermayesini sağlama almaktı. Aradan geçen bir yıl içerisinde diktatör Mübarek'in ev hapsine alınması, askerlerin işçi direnişlerine ve sosyalistlere

saldırması, darbe karşıtlarına idam cezalarının yağması darbenin esas işlevini gösteriyor. Geçen hafta Tayland'da 82 yıl içinde gerçekleşen on ikinci darbede de ordunun argümanları da benzer nitelikte. Türkiye dahil olmak üzere tüm dünyadaki darbelerin tarihinde elbette farklı etkenler var. Ancak netice aynı: Esasen egemen sınıfın çıkarlarını koruyan devletin zor aygıtı silahlı kurumun siyasete müdahale etmesi ve işçi sınıfını, solu şiddetle bastırması. Gereğesi ne olursa olsun her

türlü darbeye karşı çıkmak gerektiği sosyalistler için yeni bir tartışma konusu değil. 1917'de Rusya'da Çarlık rejimi işçi sınıfının ayaklanmasıyla devrildi. İşçilerin öz yönetim organı olan Sovyetler her ne kadar güçleniyor olsa da, egemen sınıfın hala hâkim olan fikirlerinin ve hareketin içindeki reformistlerin işbirliğiyle iktidar burjuvazinin çıkarlarını kollayan Kerensky hükümetindeydi. İşçi sınıfının Sovyetler aracılığıyla kendisini iktidar olarak örgütlemesinin önüne geçmek isteyen soylular, kilise, patronlar ve subaylar Kornilov isimli Çarlık komutanının arkasında bir araya gelerek Kerensky hükümetine karşı bir darbe hazırlamaya başladılar. Peki sosyalistler Kornilov'un darbe girişi-

minin karşısında nasıl tutum aldı?

Kerensky esas olarak burjuvazinin çıkarlarını gözetmen politikalar uyguluyor olsa da iktidarda olmasını sağlayan şey Çarlık rejimini deviren hareketin örgütlenme özgürlüğü konusundaki kazanımdı. Yani reformist hükümet işçi sınıfının kazanımlarının üzerinde yükseliyordu. Kerensky iktidara geldikten sonra işçilerin mücadelesine saldırmış, tutuklama ve yayın organlarını kapatma gibi baskıcı politikalar uygulamış kısaca devrime ihanet etmişti. Ancak tüm bunlara rağmen sosyalistlerin darbeye karşı tutumu çok netti: darbeye hayır!

Bunun nedeni çok açıktı. Kerensky hükümetinin teslim olmaya hazır olduğu bu askeri

darbe, Çarlık deviren işçi hareketinin bütün kazanımlarını yok edecekti. On binlerce işçinin darbeye karşı devrimi savunma komitelerinde örgütlenerek darbe girişimini durdurması, hala umut besledikleri reformist Kerensky hükümetinin gerçek yüzünü görmelerini sağlayan şey olmuştu. Kerensky hükümeti devrimin kazanımlarını savunmak bir yana dursun darbe karşısında teslimiyetçi bir tutum almıştı. Sosyalistlerin örgütü Bolşevik Partisi'nin devrime önderlik ederek hale gelmesindeki en önemli etkenlerden biri işçilerle birlikte sokakta, darbeye karşı direnişin en önde saf tutmuş olmalarıydı.